

Elise (mit Athel).

Arme Muetter! ... gliche Sie Ihrer Muetter, Herr Emil? ...

Herr Helder.

Nei, ich glich in mim Vater ... e tapferer Mariner vo im e Schiffbruch umku isch un wo-n-ich nie kennt ha ... Arme Muetter ... verlosse-n-un allei isch ihr Lewe-n-umme gange ... mit aller mögliche Mieih nur hat sie mich uferzoge ... ich bi ihr einziger Trost, ihre-n-einzige Freid gsi ... un Nieme ka wisse, wie gern as ich se g'ha ha ... gar vielmol ha-n-i g'schwore, ass ich rich un b'riehmt werde will, fir ihr Alter emol kenne z'unterstütze ...

Elise.

Wie gern hätt ich se g'ha, Herr Emil ...

Herr Helder.

Wo se derno vergrawe gsi isch, bi-n-i halt wieder z'ruck ku uf Paris mit eme gar schwere Herz, un ich hätt nie gläubt, ass emol e-n-andere Liewe kännt ufku drin (er nimmt im Elise d'Hand), awer jetz Elise ... weisst Sie, wer jetz dà Platz ignu hat? ... weisch Dü, Lisele, ass Dü jetz drin wohnsch ... un ass nur Dü noch mi Hoffnung un mi Freid uf dr Welt do unte bisch ... un ass Dü mich kasch glicklig mache, wenn Dü mich e wenig gern witt ha.

Elise (verschämt).

Ich ha Sie jo scho lang gern g'ha, Herr Emil ... hän Sie's denn nitt g'wisst? ...

Herr Helder (umarmt se)

O! Lisele! ...

Herr Fix (unter dr Thüre).

So, so! ... wenn isch d'Hochzit? ... (se fahre üse-
nander).

Herr Helder (embarrassiert).

Herr Fix ... Sie werde doch nitt supposiere ... ich schwör Ene uf mi Ehr, ass es 's erste Mol isch ...

Herr Fix (nimmt 's Elise an dr Hand un macht em e Finger. Züem Herr Helder).

Junger Mensch, berüehige Sie sich ... gläuwe Sie denn, ass wenn ich mi Plan nit g'ha hätt, so hätt ich selbst dr Wolf in mi Schofstall iwere g'fiehrt.

Herr Helder (freidig).

So wär's denn möglich? ...

Herr Fix (vergniegt).

Alles isch möglich! 's isch möglich, ass das Kind do (er zeigt uf si Tochter) mit sim viele züem Fenster üse-lüege ne g'wisser Nochber bemerkt hat ... 's isch möglich, ass si Vater, wo-n-er's g'säh hat stüne, g'süecht hat, was es mag ha un ass er's g'funde hat ... 's isch möglich, ass er ihm emol iwer d'Achsle g'lüegt hat, wo's am Fenster g'stande-n-isch un ass er denkt hat, ass me sich vo witem gar nitt güet b'schaue ka un ass er drum die zwei Wunderfitzige hat lo z'amme ku, fir ass se sich kenne vo nochem säh ...

Herr Helder (nimmt im Herr Fix sie Hand un im Lisele sine.)

Oh! Herr Fix! ... Lisele! ... lieb Lisele! ... me stirbt schint's nitt vor Glick ... also isch's kei Traum? ... Sie gà mr 's Lisele, Herr Fix?

Herr Fix.

Ihr hän enander gern ... i ha nit dergege ... doch lose jetz noch z'erst, was ich z'age ha ... me lebt nitt nur vo Luft un Liewe, nitt wohr?

Herr Helder.

Unglickligerwis, nei ...

Herr Fix (züem Herr Helder).

Was denke Sie mit in d'Eh z'bringe, Herr Helder? ...